

בש"פ 4988/22 - חליל דאוד נגד מדינת ישראל

בבית המשפט העליון

בש"פ 4988/22

לפני: כבוד השופט ד' ברק-ארז

העורר: חליל דאוד

נ ג ד

המשיבה: מדינת ישראל

בקשת רשות לערור על החלטתו של בית המשפט המחוזי בבאר שבע במ"ת 40241-06-22 מיום 21.6.2022 שניתנה על-ידי כבוד שופט א' משניות

תאריך הישיבה: כ"ז בתמוז התשפ"ב (26.7.2022)

בשם המבקש: עו"ד רועי שרמן

בשם המשיבה: עו"ד מוחמד סראחנה

החלטה

1. הליך זה הוכתר כ"ערר" על החלטתו של בית המשפט המחוזי בבאר שבע מיום 21.6.2022 (עמ"ת 40241-06-22, השופט א' משניות) בעניין מעצרו של העורר עד תום ההליכים המשפטיים נגדו. עם זאת, מאחר שהחלטתו של בית המשפט המחוזי ניתנה בערר על החלטתו של בית המשפט השלום בבאר שבע בעניין מיום 19.6.2022 (מ"ת 38005-06-22, השופט י' בן הרוש), הרי שלאמיתו של דבר מדובר בבקשת רשות לערור. כך טען בא-כוח המדינה בפתח הדיון, ואף בא-כוחו של העורר לא חלק על כך למעשה. בהתאמה, הוא יכולה להלן: המבקש.

2. ביום 19.6.2022 הוגש נגד המבקש כתב אישום לבית משפט השלום שנסב על כניסתו לישראל שלא כדין.

בכתב האישום תואר כי המבקש - תושב הרשות הפלסטינית - נתפס בעיר ערד כאשר אין לו אישור כניסה לישראל, וזאת בעת שנהג ברכב מבלי שהחזיק ברישיון נהיגה. המבקש טען בפני השופט שעיכב אותו כי אין לגרשו מישראל בהתאם להחלטה שיפוטית שניתנה בעניינו. לצורך כך, הציג המבקש מסמך הנחזה להיות החלטה של בית משפט זה בשבתו כבג"ץ, שעל-פי הנתען בכתב האישום זויף עבור המבקש. על רקע האמור יוחסה לעורר שורה של עבירות, כדלקמן: כניסה לישראל או ישיבה בה שלא כחוק לפי סעיף 12(1) לחוק הכניסה לישראל, התשי"ב-1952, שימוש במסמך מזויף לפי סעיף 420 לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: חוק העונשין), נהיגה ללא רישיון נהיגה לפי סעיף 10(א) לפקודת התעבורה [נוסח חדש], וכן הפרעה לשופט במילוי תפקידו לפי סעיף 275 לחוק העונשין.

3. בד בבד עם הגשת כתב האישום הוגשה בקשה למעצרו של המבקש עד תום ההליכים, ובה נטען כי קמה בעניינו עילת מעצר מכיוון שקיים יסוד סביר לחשד כי יחמוק מן הדין בהיותו תושב הרשות הפלסטינית. עוד נטען כי מתקיימת בעניינו של המבקש גם עילת המסוכנות, מפני שנכנס לישראל "בלא שעבר קודם תחת עינם הבוחנת של רשויות הביטחון". כמו כן, צוין כי המבקש הורשע לאחרונה בעבירה של מעשה מגונה, שבגינה נגזר עליו ביום 25.7.2021 עונש של ששה חודשי מאסר בפועל ועונשים נלווים.

4. ביום 19.6.2022 התקיים דיון בבית משפט השלום בבקשת המעצר. בהחלטתו שניתנה בתום הדיון, בית משפט השלום קבע כי האינדיקציות לכך שהמסמך זויף הן נסיבותיות, כך שקיימות ראיות לכאורה בעניינו של העורר אך לא בעוצמה גבוהה. לפיכך, ולאחר שהתרשם מן המפקחים המוצעים, הורה בית משפט השלום על שחרורו של המבקש למעצר בית בעיר באר שבע.

5. ביום 20.6.2022 הגישה המדינה ערר על החלטה זו. בעיקרו של דבר, המדינה טענה כי קיימות ראיות משמעותיות בדבר העבירות המיוחסות למבקש, אשר די בהן, לצורך שלב זה של ההליך, כדי להצדיק את מעצרו עד תום ההליכים. עוד נטען כי קיים קושי מובנה בשחרורו של המבקש למעצר בית בתנאים בשטח ישראל, מכיוון שמצב זה, הלכה למעשה, מאפשר למבקש לשהות בישראל אף שאין לו אישור לכך.

6. בית המשפט המחוזי קבע כי קיימות ראיות למכביר כדי לבסס את הטענה בדבר זיפו של המסמך. עוד נקבע כי במקרה זה קמה עילת מסוכנות ברורה מצדו של המבקש. על כן, בית המשפט המחוזי קיבל את ערר המדינה והורה על מעצרו של המבקש עד תום ההליכים נגדו.

7. בקשת רשות הערר שבפני מכוונת כלפי החלטתו של בית המשפט המחוזי. בין השאר, טוען המבקש כי העבירות המיוחסות לו אינן חמורות במיוחד, וכי אם יוחזק במעצר עד תום ההליכים משך כליאתו צפוי לעלות על העונש המקובל בגין עבירה של שהייה שלא כדין בישראל (תוך הפנייה לרע"פ 3677/13 אלהרוש נ' מדינת ישראל (9.12.2014)).

8. התיק נקבע לדיון בפני ביום 26.7.2022, הגם שלמעשה לא הייתה חובה לעשות כן (נוכח העובדה שמלכתחילה כתב הטענות שהוגש לבית המשפט נשא את הכותרת "ערר", מטעמים שלא הובהרו עד תום אף במסגרת הדיון). מכל מקום, בעת הדיון הנחיתי עצמי לפי אמות המידה החלות על דיון בבקשת רשות ערר.

9. משעשיתי כן מצאתי כי דין הבקשה להידחות. המקרה אינו מעורר שאלה משפטיות רוחביות, ואף לא התרשמתי

שנגרם למבקש עיוות הדין (ראו למשל: בש"פ 4423/17 ברכאת נ' מדינת ישראל, פסקה 7 (11.6.2017); בש"פ 4253/17 דבש נגד מדינת ישראל, פסקה 11 (18.6.2017); בש"פ 1149/22 בקירוב נ' מדינת ישראל, פסקה 8 (23.2.2022)). החשש היחיד שנותר נוגע לאפשרות שמשפטו של המבקש לא יסתיים במהרה, כך שמשך המעצר יעלה על משכו של עונש המאסר שייגזר עליו אף אם יורשע, וזאת מבלי לנקוט כל עמדה באשר לעונש הראוי בנסיבות העניין, ככל שיורשע. אולם, חזקה על בית משפט השלום שיביא את נסיבותיו של המבקש בחשבון בקביעת המועדים למשפטו. אין צריך לומר כי בהתאם לקצב התקדמות ההליך העיקרי יוכל המבקש להגיש בעתיד בקשה לעיון חוזר בהחלטת המעצר, וכל טענותיו שמורות. מובן כי איני מביעה עמדה לגוף הדברים.

10. סוף דבר: בקשת רשות הערר נדחית.

ניתנה היום, ה' באב התשפ"ב (2.8.2022).

ש ו פ ט ת